

observant

ONAFHANKELIJK WEEKBLAD UNIVERSITEIT MAASTRICHT

JAARGANG 44 / 18 JANUARI, 2024

Nr 15

Dit is Pepper: de servicerobot van de UB.

Een handje geven? Helaas dat lukt niet. Wel beantwoordt hij allerlei bieb-gerelateerde vragen. En dat is maar goed ook, want daarvoor is hij bedoeld. **P. 3**

Een creatieve geest die bijna klaar is met het 'zakelijke' International Business – in de toekomst wil student Nils Backes beide dolgraag combineren.

P. 4

HET ZIT ZE BIJ DE FACULTEIT PSYCHOLOGIE EN NEUROWETEN- SCHAPPEN HOOG:

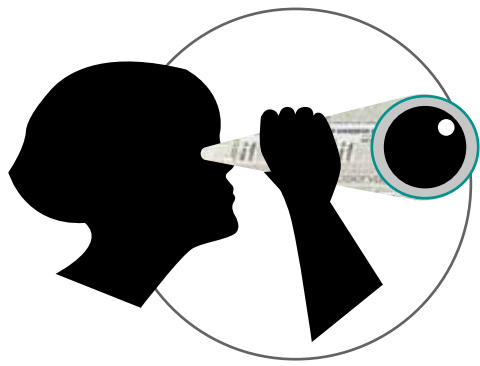
de enorme bureaucratie rond ethische toetsing en databescherming.
"Al die tijd kan ik niet bezig zijn met mijn echte werk."

P. 6-7

Illustratie: Simone Golob

Riki Janssen

Vandaag heb ik een “Bye-Bye-uitzwaaimoment”. Een afscheidsborrel van een zeer gewaardeerde UM-collega die op diverse ‘communicatieafdelingen’ binnen de universiteit artikelen en speeches schreef, maar nu overstapt naar de ouderenzorg als geestelijk verzorger (in opleiding). Ik heb het over Femke Kools, iemand die zo lang ik haar ken nadenkt over de zin van het leven, beschikt over een grote dosis zelfreflectie en een groot hart, kortom iemand met wie je graag een kopje koffie drinkt om het leven door te nemen.

En nu gaat ze weg, na achttien jaar. Weloverwogen. Niet bepaald een jobhopper. Daar staan we bij *Observant* ook niet om bekend. Meer dan eens kreeg ik – en met mij sommige al wat oudere collega’s - te horen: “Werk jij nog steeds bij dat blaadje in Maastricht?”

Vroeger kregen ze me met die vraag op de kast. Hij veronderstelt immers dat een baan bij *Observant* een goede eerste stap is in je carrière, maar dat je na een aantal jaren

moet uitvliegen naar liefst een landelijke krant of ander groot journalistiek medium. Want, zo is de gedachte: dat heeft meer aanzien, daar heb je een groter publiek, en kun je meer verdienen.

Maar wat is belangrijk? Meer geld? Altijd leuk, maar niet doorslaggevend. Aanzien? Ook leuk, maar schrijf je betere artikelen als je publiek groter is en het medium landelijk? Ik mag hopen dat dat niets uitmaakt.

Inmiddels antwoord ik opgewekt en met volle overtuiging ‘ja’ als de vraag tijdens een feestje of reünie langskomt. Ik hoorde vorige week dat een van mijn collega’s dat net zo doet. Niet dat wij klakkeloos onze tijd uitzitten. Net als Femke denken we herhaaldelijk - ieder op eigen wijze, soms tijdens een vakantie, soms met een coach, soms tijdens een POP-gesprek - na of we nog op de juiste plaats zitten: is er genoeg uitdaging? Hoe zit het met de creativiteit? Het plezier in het werk en de sfeer in het team?

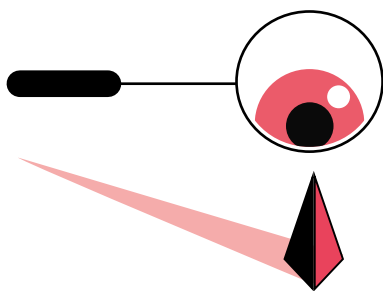
Deze week viel er een enquête van de UM in mijn mailbox.

De universiteit wil weten hoe wij haar zien: wat voor een werkgever is ze? Oftewel: waarom werken wij hier? Met die kennis hoopt de UM “het juiste talent aan te trekken en te behouden”.

Ik werk hier omdat geen dag hetzelfde is, er altijd iets loos is, mijn collega’s voelen als familie, ik nog steeds bijleer en met plezier stukken schrijf. Dat niet altijd alles rozegeur en maneschijn is en ik soms ronduit geen zin heb om te gaan werken als op maandagmorgen de wekker gaat: ook dat hoort erbij.

En met het oog op het bovenstaande: het is belangrijk dat je mag twijfelen of je nog op de juiste plek zit, dat je kansen krijgt om te groeien, te switchen zoals Femke, intern of extern, maar ook mag blijven omdat je baan goed bij je ambitie en talenten past.

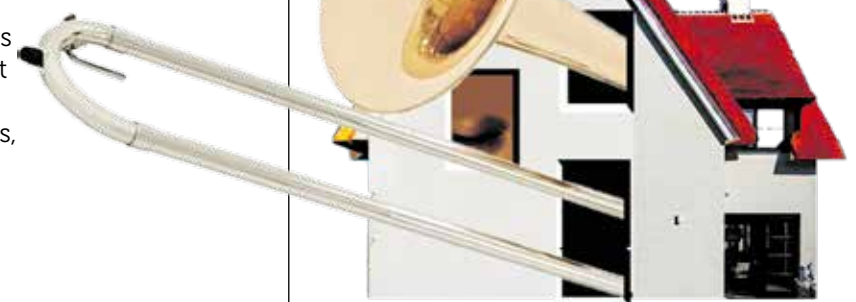
Wekelijks schrijft de hoofdredacteur van Observant over de belevenissen op de redactie.

splinters

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Met bijdragen van: Peter Doorakkers, Cleo Freriks, Simon Wirtz

Baan dankzij interview

“Ik denk dat ik ga schoonmaken”, zei de Indonesische Devi (48) afgelopen september tegen *Univers*, het nieuwsmedium van Tilburg University. Ze werd geïnterviewd in het kader van een serie over de burens van de universiteit; mensen die naast de campus wonen. Daarin vertelde ze dat ze vanuit Indonesië naar Nederland was gekomen met haar 5-jarige zoontje, taallessen volgde en binnenkort aan het werk wilde. Niets bijzonders, ware het niet dat de Tilburgse universiteit na het interview contact met haar opnam. Er was een vacature voor schoonmaker beschikbaar, had ze misschien interesse? Dat had Devi zeker. “Dit voelde voor mij echt als een *miracle*, want ik bad regelmatig voor een baan in de buurt van de campus”, vertelde ze vorige week stralend aan *Univers*. Het is voor haar de eerste keer dat ze als schoonmaker werkt en dat bevalt goed. “Mensen zijn altijd heel erg respectvol. Studenten en medewerkers zeggen vriendelijk gedag of maken een praatje met je.”

Voor nu is Devi dus heel gelukkig, maar ze heeft nog een droom. Op een dag hoopt ze als student de collegezaal te betreden. “In Nederland kun je toch ook nog studeren als je vijftig of zestig bent?”

Je hoofd leegmaken

Is de slaap voor middernacht het belangrijkste? En heb je écht acht uur slaap nodig om uitgerust aan de dag te beginnen? Laura Pape, slaaponderzoeker aan de Universiteit Leiden, beantwoordde dit soort vragen vorige week tijdens een ‘slaap-workshop’ in het Edlab, als onderdeel van Wellbeing Wednesdays, een evenementenserie van de UM Wellbeing Movement. Het antwoord op die eerste twee vragen: “Nee, niet per se. De benodigde slaapduur hangt af van onze genen, wat er in ons leven gebeurt (denk aan stress en verdriet) en of we op dezelfde tijd naar bed gaan en opstaan?”

En een middagdutje? “Ik raad het af, omdat het je ritme verstoort. Vooral na 15.00 uur. Aan de andere kant kan het wel handig zijn als je nog veel moet leren: je concentratie neemt toe.”

Er werd flink meeschreven door de ongeveer tien aanwezige studenten, waarvan een deel zelf met slaapproblemen kampt. Een van hen: “Meestal val ik pas na drie uur in slaap, want ik blijf elke nacht malen in mijn hoofd. Ik kan me nauwelijks meer concentreren.” Ook daar had Pape een tip voor: “Schrijf overdag regelmatig alles wat je bezighoudt op. Even je hoofd leegmaken.”

Bed, bad en brood voor musici

Tien dagen repeteren en dan een tournee met twaalf concerten in vijftien dagen: het Nederlands Studenten Orkest (NSO) gaat een hectische februari tegemoet, waarin het op de 22e het Maastrichtse Theater aan het Vrijthof aandoet met onder meer Mahlers *Vijfde symfonie*. Ergens in zo’n strak schema moet natuurlijk geslapen worden, iets waarvoor het orkest binnen Nederland stevast een beroep doet op gastgezinnen. Uit kostenoverwegingen, maar inmiddels ook uit traditie, zegt woordvoerder Josefine Overeem desgevraagd. Geïnteresseerden kunnen zich nog melden, want de lijst met ‘vaste’ gezinnen – sommige vangen al jaren orkestleden op, een enkeling zelfs al twintig jaar – is niet lang genoeg om alle negentig studentmuzikanten onderdak te bieden. Gevraagd wordt om bed, bad en brood: de musici komen op de dag van het concert tegen het eind van de middag aan, eten bij ‘hun’ gezin, treden op, slapen en vertrekken na het ontbijt alweer vroeg richting de volgende halteplaats. Bang dat er NSO-leden buiten de boot vallen, is Overeem niet. De traditie leert ook: “Het komt altijd goed.”

Wie een of meer orkestleden onderdak wil bieden, kan mailen naar maastricht@nso.nl.

FSE-decaan Cleij: “Voor de afgestudeerden is voldoende werkgelegenheid, daar ben ik van overtuigd”

Drie nieuwe Maastrichtse opleidingen afgekeurd

Er ging het afgelopen jaar een streep door aanvragen voor een nieuwe Maastrichtse bachelor en twee masterstudies. De Universiteit Maastricht heeft de minister van Onderwijs er niet van kunnen overtuigen dat werkgevers zitten te wachten op deze afgestudeerden. Bovendien zou een van de masters te veel overlappen met studies van Wageningen University. Die laatste is sowieso geen voorstander van de onderwijsplannen in Venlo.

Komende september had de UM van start willen gaan met de master Responsible Data Science, de master Crop Biotechnology and Engineering en de bachelor Sustainable Bioscience. De eerste zou in Maastricht worden gegeven, de laatste twee in Venlo. Maar de Commissie Doelmatigheid Hoger Onderwijs (CDHO), die de minister van Onderwijs adviseert, geeft geen groen licht. De opleidingen voorzien niet in een arbeidsmarktbehoefte, valt er te lezen in de oordelen.

Teelttechnologie

De ambities van de Universiteit Maastricht in de regio Venlo, een van de grootste glastuinbouwgebieden van Nederland, zijn groot. De Campus Greenport moet volgens decaan Thomas Cleij van de faculteit Science and Engineering (FSE) een hotspot worden voor onderzoek en onderwijs op het gebied van veilige, gezonde voeding en duurzame landbouw, zo zei hij eind 2022 al in *Observant*. Het Future Farming instituut krijgt er inmiddels gestalte. Sustainable Bioscience en Crop Biotechnology and Engineering zouden het raamwerk vormen voor het onderwijs. De

bachelor levert biowetenschappers af die zich buigen over “complexe duurzaamheidsvraagstukken zoals klimaatverandering die weer gevolgen hebben voor onze gezondheid en het voedselsysteem”, staat er in de aanvraag van de UM. De masterstudie (een samenwerking met de Radboud Universiteit Nijmegen) richt zich op het ontwikkelen van duurzame plantaardige producten – en denk dan aan kennis van plantfysiologie en kas- en teelttechnologie.

Overbodig

Hoewel de UM allerlei documenten heeft ingeleverd om de commissie ervan te overtuigen dat er wel degelijk vraag is vanuit de arbeidsmarkt, krijgt ze toch nul op het rekest. Ja, er is behoefte aan interdisciplinair opgeleiden die hun steentje bijdragen aan de ‘duurzaamheidstransitie’, maar zit Nederland te wachten op specifiek deze bètawetenschappers? Dat ziet de commissie niet. Een ander criterium waar de CDHO zich over buigt: is de opleiding uniek? Zijn er niet al bestaande studies met een soortgelijk curriculum? Die zijn er zeker, beseft Maastricht. In het hele land, vooral aan Wageningen University (WU), maar de UM blijft erbij dat haar nieuwe opleidingen complementair zijn vanwege een andere inhoud en het probleemgestuurd onderwijs.

Wageningen maakt bezwaar (op een bepaald moment in het CDHO-proces mag iedere andere hoger onderwijsinstelling haar “zienswijze kenbaar maken”). Ze vindt de nieuwe studies in Venlo overbodig. Hoewel de commissie toch nog mogelijkheden ziet voor de bachelor,

sluit ze zich wat de master Crop Biotechnology and Engineering betreft aan bij Wageningen: de overlap is te groot.

Schaakspel

Rest de vraag: hoe nu verder? Een afgewezen opleiding betekent zeker niet het einde. Neem de Maastrichtse bachelor Brain Science die over een paar maanden van start gaat. Poging één om door de zogenoemde macrodoelmatigheidstoets te komen, was in 2021. Die mislukte. Poging twee, in 2022, werd wel beloofd. Daarvoor was een betere (en actuelere) onderbouwing nodig van de arbeidsmarktbehoefte. Ook voor de drie opleidingen gaan over een tijdje nieuwe aanvragen de deur uit. “We verwerken de feedback”, zegt decaan Cleij. “Natuurlijk waren deze besluiten teleurstellend, het was de eerste zet in een schaakspel. We doen gewoon een nieuwe zet.” Wat het lastig maakt, schetst hij, is dat zijn faculteit nieuwe dingen wil, vaak “atypische gekke dingen”, interdisciplinair ook. Dat laatste moet “scherp” voor het voetlicht worden gebracht, “en dat hebben we blijkbaar niet goed genoeg gedaan, of dat heeft de commissie onvoldoende gelezen”. Sustainable Bioscience is geen traditionele biologie-opleiding – waarvoor de arbeidsmarkt overigens matig is – zegt Cleij, maar een bachelor die zich bevindt op het snijvlak van duurzaamheid, techniek en voeding. “Daar is voldoende werkgelegenheid voor, daar ben ik van overtuigd.”

Wendy Degens

Voorzienigheid

Onlangs sprak ik iemand die geslaagd was voor het brandweerexamen. Ik kwam tot de slotsom dat ik voor geen enkel onderdeel zou slagen. Een gigantisch hoge ladder beklimmen? Hoogtevrees. Voortbewegen in een kleine ruimte? Claustrofobie. Een brandweerslang op mijn schouder tillen? Ik zou bezwijken, want ik kan welgeteld nul push-ups. En sterke armen zijn wezenlijk, weet ik uit ervaring, want ik moest ooit in de armen van een brandweerman springen. Voor de duidelijkheid: de context was tragisch en niet romantisch. De trein kwam, na een botsing met een wagen, tot stilstand in een gebied waar we niet konden uitstappen. De afstand tot de grond was te hoog, dus de opdracht was om recht in de bicipsen van een brandweerman te springen. Onlangs bekeek ik een nieuwe verfilming van de Andesvliegramp in 1972. Ik kwam tot de slotsom dat je aan mij niets hebt in survivalomstandigheden. Iemand merkte fijntjes op dat ik een ethisch oordeel zou kunnen vellen over het al dan niet eten van overledenen om zélf te kunnen overleven, maar erg nuttig voelde dat niet. Kunnen citeren uit Kant zijn *Kritik der praktischen Vernunft* blijkt niet zo praktisch. Ik weet wel dat een AED-toestel gesproken instructies geeft (dus niet bang zijn om het te gebruiken) en dat je hartmassage moet geven op het ritme van *Staying alive*. En dat je altijd eerst 112 moet bellen. Dankzij mijn voorzienigheid heeft m'n telefoon nooit een lege batterij, maar bij een crash in het Andesgebergte heb je daar niks aan. Mijn enige troost is dat ik door diezelfde voorzienigheid indirect nuttig zou kunnen zijn. Zoals die vrouw die helaas overleed tijdens de Andesvliegtuigcrash, maar wel naald en draad op zak had. Daardoor konden overlevenden een slaapzak maken, die essentieel was voor hun dagenlange trektocht in de bergen om hulp te zoeken. Door een risicoschuwe levenshouding sleur ik stevast te veel bagage mee, inclusief een naaisetje (!), medicatie, en outfits voor wisselende weersomstandigheden. Mijn kennis en talenten zijn, als het er écht op aankomt, misschien waardeloos, maar mijn nokvolle koffer is mogelijk een sleutel tot survival. En zo brengt mijn onmogelijkheid om in het hier en nu te leven toch praktisch nut.

Katleen Gabriëls is universitair hoofddocent techniek- en moraal filosofie en opleidingsdirecteur van Digital Society (FASoS)

Robot Pepper als bibliotheekmedewerker

“Kun je me de hand schudden?” vraagt een student in de universiteitsbibliotheek deze maandagmiddag. Het lijkt een gewone vraag, maar toch is het antwoord nee. “Ik heb niet de mogelijkheid tot fysieke interactie” klinkt het in het Engels.

Het antwoord komt niet van een mens, maar van een robot. Pepper is sinds deze week de servicerobot van de bibliotheek in de binnenstad. Zes weken zal hij bij de entree blijven staan om eventuele vragen van studenten zoals waar het toilet is of hoe geprint kan worden, te beantwoorden. Een echte bibliotheekmedewerker dus. Nou ja, zodra het op gevoel aankomt, haakt de AI gegenereerde robot af: “Ik heb als AI-assistent geen gevoelens”, antwoordt het apparaat dat druk handgebaren maakt en met zijn hoofd de bewegingen om hem heen volgt.

Pepper is onderdeel van een onderzoek van de School of Business and Economics (SBE). Die heeft de handen ineengeslagen met het onderzoeksinstituut Maastricht Center for Robots (MCR) en het externe Innovation Playground, een ontwerp- en technologische ontwikkelingsfirma. Dit om informatievoorziening aan de UM door middel van robots te verbeteren. In de eerste fase stond de robot voor een aantal maanden in een gesloten ruimte waar studenten het apparaat uittestten.

Nu is Pepper vrij om te ‘gaan en staan’ waar hij wil. Althans, hij staat op dezelfde plek, maar wel in een open ruimte met bezoekers. En

Foto: Joey Roberts

ook al is het een robot, daar moet je ook met respect mee omgaan, zo vermeldt de informatieposter erachter. Die regel breekt een Nederlandse student meteen: hij scheldt de robot

lachend uit, waarna Pepper hem nog vriendelijk bedankt ook.

Lotte van de Loo

serie studenten over hun toekomstplannen

“Vroeger dacht ik dat alles beter was dan Duitsland”

Heen en weer geslingerd worden tussen iets academisch of iets creatiefs.

Volg je je hart of ga je voor financiële zekerheid? Een vraag die door het hoofd van menig creatieveling spookt. Nils Backes (23) koos zo'n drie jaar geleden voor de 'veilige optie', maar zijn creatieve 'alter ego' laat het daar niet bij. Het blijft kriebelen.

Foto: Ellen Oosterhof

Een keurig opgeruimde kamer. Hier en daar een paar persoonlijke polaroids, die een subtiele hint vormen naar wie er woont. Fotoapparatuur ook, “want ik ga nooit weg zonder toestel”. In de hoek een bureau, zo een dat in hoogte versteld kan worden. “Vanochtend heb ik er nog achter staan werken.”

Talenknobbel

Hij is bijna klaar met zijn studie International Business (IB). Zo'n drie jaar geleden verruilde Nils Backes het Duitse Bonn voor Maastricht. Waarom? Hij wilde in het Engels studeren en “vergeleken met Duitsland is Nederland

toch veel meer ontwikkeld op dat gebied.” En kijk, waar bij de meeste Engelssprekende Duitsers hun land van herkomst duidelijk hoorbaar is, valt bij Backes geen accent te bespeuren. Dat zal vast ook te maken hebben met zijn eerste verre buitenlandervaring, een jaar *high school* in de Verenigde Staten. Dat smaakte naar meer. En dus wilde Backes na de middelbare school naar Paraguay om daar Engelse les te geven. Helaas gooide covid roet in het eten, het werd het Belgische Gent. “Ik spreek Vlaams,” zegt hij ietwat bescheiden in diezelfde taal, “maar” vervolgt hij wederom in het Engels “het is al wel wat weggezakt, hier in Maastricht scha-

kelt iedereen meteen over naar Engels.” Binnenkort komt er nog een nieuwe taal in zijn repertoire bij. Hij gaat in februari naar Peru voor een semester en volgt nu een cursus Spaans.

Creatief

In Gent deed hij vrijwilligerswerk in een katholiek gemeenschaps-huis. “Niet dat ik erg gelovig ben, maar ik was er wel mee bezig. Ik maakte foto's en video's van de evenementen die zij organiseerden met 'specials' als Advent en Pasen. In de kathedraal in Antwerpen, een andere klus, mocht ik zelfs samenwerken met een professioneel bedrijf voor het streamen van de kerkdiensten.” Het was in deze

periode dat Backes zijn creatieve alter ego herontdekte. Als klein jongetje kwam die tot leven. “Ik tekende vaak samen met mijn moeder. Ik vond haar tekeningen altijd mooier dan die van mijn vader. Als ik het talent al van iemand heb, zal het wel van haar zijn. Op de middelbare school volgde ik een 'Leistungskurs' in kunst, dan doe je het op een hoger niveau.”

Op school was Backes ‘het beste jongetje van de klas.’ Of nou ja, de derde beste. Toen hij klaar was zat hij dan ook “klem tussen zijn creatieve en academische kant.” De wereld lag aan zijn voeten. Hij mocht de kans om aan de universiteit te studeren niet vergoien,

vond hij. Van wie ‘mocht’ dat dan niet? “Van mezelf. Mijn ouders maakte het niks uit. Met mijn broer heb ik het ook uitgebreid besproken. Hij vond dat ik vooral moest doen wat ik wilde.” Die broer is zijn tweelingbroer, twee-eiig dus er zijn flinke verschillen, zowel in uiterlijk als in karakter. “Ik haalde hogere cijfers, maar niet omdat ik slimmer ben. Ik werkte er gewoon harder voor. Mijn broer was sneller tevreden.” Des te verrassender dat Backes' broer nu degene is die “de moeilijkste studie” doet; *electrical engineering* in Aken. Rivaliteit lijkt er nooit te zijn geweest, integendeel. De broers speelden samen voetbal en later *american football*. “Hij is daar super goed in,” klinkt het trots.

Wanderlust

Na het creatieve *gapyear* in Gent was er nog steeds die twijfel over de richting die hij in zou slaan: wel of geen kunst? Bij de hogeschool in Utrecht bekeek hij een gecombineerde kunst- en businessopleiding maar nee, “het creatieve kun je ook als hobby houden” dus het werd toch de universiteit, International Business, in Maastricht. Niet per se omdat dat de grootste intellectuele uitdaging was. Hij geeft toe: het is geen hogere wiskunde wat hij studeert. Met een grijns: “Je kunt er wel flink geld mee verdienen, maar dat is niet de belangrijkste reden hoor.”

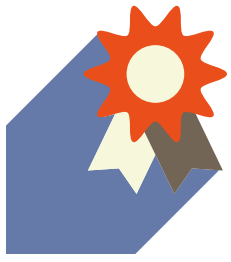
Spijt van zijn keuze heeft hij niet, want hij heeft “veel geleerd”, alhoewel sommige onderwerpen “helaas wel oppervlakkig bleven.” De marketingvakken hebben zijn voorkeur, “daar moet je ook creatief voor zijn. En strategische marketing, of de saleskant; daar ben ik goed in.” Ervaring heeft hij inmiddels ook. Tijdens een stage afgelopen zomer in Keulen werkte hij bij de marketing en productontwikkeling-afdeling van een startup die software produceert. Hij hield er een online baantje aan over. Wat hij daar precies doet? De vaktermen vliegen over tafel, *user flow design*, *UI*, *UX*, o jee, hij doet nog een poging tot uitleg maar sorry, de verslaggever gelooft het wel. Backes hoort dat vaker en kan er om lachen.

En na de bachelor? Alweer een tussenjaar. Deze keer ingericht met stages. “Voor ik een master kies - en dat kan overal zijn maar niet in Maastricht, zeg Wenen of Kopenhagen, of wie weet Rotterdam maar dat is een beetje een (te) veilige route na Maastricht - wil ik graag meer businesservaring opdoen bij grotere en kleinere bedrijven. Een stage is nog flexibel, als ik ga werken kan ik niet zo snel meer switchen. Uiteindelijk wil ik business combineren met mijn creatieve kant, bijvoorbeeld in digitale services.”

Minimaal één van zijn stages zou hij graag in Duitsland doen: zijn ‘wanderlust’ is inmiddels wel gestild. “Vroeger dacht ik dat alles beter was dan Duitsland. Maar als je met vrienden bent kan je je gewoonweg het beste uitdrukken in je moedertaal; dat geldt ook voor de humor. En zo slecht is Duitsland nog niet.” Wel moet hij het vakjargon eerst weer in het Duits leren, want ja, dat kent hij nu alleen in het Engels.

Lotte van de Loo

In deze tweewekelijkse serie worden studenten geïnterviewd over hun toekomstplannen; hun verwachtingen, dilemma's en angsten.

Aanmoedigingsprijs voor de beste scriptie in gezondheidswetenschappen

Zorgkosten besparen? Voorkom dat ouderen vallen

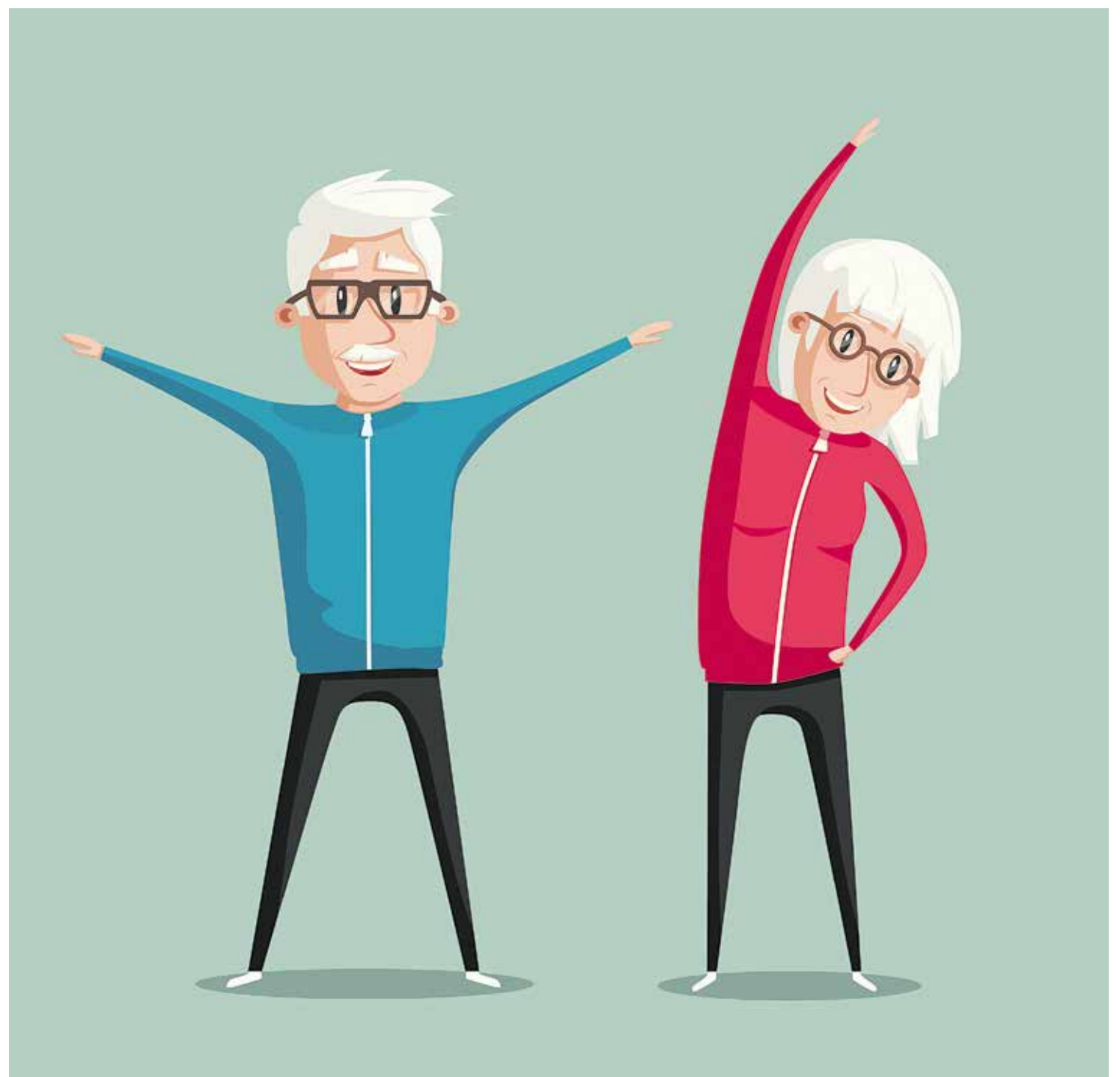
Ouderen vallen vaak en lopen daarbij regelmatig breuken op. Om dat tegen te gaan zijn allerlei preventieprogramma's in het leven geroepen. Welke levert het meeste op? De 25 jarige Jessica Storm koos dit onderwerp en won er de Catharina Pijls Aanmoedigingsprijs voor de beste gezondheidswetenschappelijke masterscriptie aan de Universiteit Maastricht mee.

Ze won niet alleen met haar scriptie, die als 'uitstekend' werd beoordeeld, maar ook door de hoge cijfers op haar eindlijst; met haar master Healthcare Policy Innovation and Management studeerde ze cum laude af. Alsof dat nog niet genoeg was, heeft ze nog een tweede diploma behaald: van de master Health Economics aan de universiteit in Keulen.

Donderdag 11 januari mocht Storm de prijs ter waarde van €2000 in ontvangst nemen tijdens de jaarlijkse Catharina Pijls lezing aan de UM. "Misschien koop ik wel een nieuw koffiezetapparaat voor mijn werknemers", zegt ze lachend. Sinds december werkt de Duitse als trainee manager van een verzorgingstehuis in de buurt van Bonn. Haar eerste baan en meteen zo'n functie, hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen? "Door mijn dubbele master heb ik veel tools verzameld die ik nu goed kan gebruiken. Communicatievaardigheden bijvoorbeeld, belangrijk om goede relaties op te bouwen met bewoners, mantelzorgers, collega's. Het verzorgingstehuis waar ik werk is zeer innovatief en staat dus open voor nieuwe ideeën. Met mijn kennis kan ik die ideeën daadwerkelijk verwezenlijken."

Storms literatuuronderzoek wees uit dat van verschillende programma's om vallen te voorkomen – onder andere cognitief, of gymnastiek - die laatste het effectiefste is. Zo gezegd, zo gedaan. In groepjes van vijf of zes doen de bewoners van haar verzorgingstehuis nu oefeningen onder begeleiding van een fysiotherapeut.

De interesse in de ouderenzorg ontstond tijdens haar bachelor. Storm deed verschillende stages in ziekenhuizen waar "toch vaker de kwetsbare groepen liggen, zoals ouderen", vertelt ze. "Per jaar valt de helft van de ouderen weleens. Bij 90 procent van die gevallen breken ze iets. Dat kost een hoop geld." Naast haar professionele ervaring, heeft de

Illustratie: Shutterstock

Duitse ook privé te maken met een vorm van ouderenzorg. Sinds een aantal jaar zorgt ze samen met haar moeder voor haar opa, die een paar straten verderop woont. "Hij heeft beginnende dementie, maar woont nog wel zelfstandig. Elke avond ga ik bij hem langs

om te helpen, met koken bijvoorbeeld." Binnenkort gaat ze een heel nieuw verzorgingstehuis managen, maar dat is nog in aanbouw. Tot die tijd krijgt Storm als trainee begeleiding van een ervaren collega. En ook al staat ze als manager verder van de

bewoners af, haar kantoordeur staat altijd open. "Soms klopt een bewoner aan voor een vraag, of een knuffel, het mag allemaal."

Lotte van de Loo

Catharina Pijls Prijzen

De prijsuitreiking vindt jaarlijks plaats voorafgaand aan de Catharina Pijls lezing, gehouden ter ere van de Geleense apotheker Catharina Pijls (1909-1993). In 1984 richtte zij een stichting op met als doel: het bevorderen van onderzoek en onderwijs in de Gezondheidswetenschappen. Naast de Aanmoedigingsprijs wordt tweejaarlijks ook de landelijke Proefschriftprijs van €10.000 euro uitgereikt. Dit jaar gaat die naar dr. Evelyn Brakema van de Universiteit Leiden voor haar cum laude promotie over de implementatie van programma's tegen chronische longziekten in armere gebieden, een internationaal onderzoek.

FPN- onderzoekers kritisch over bureaucratie rond privacy en ethiek

“Klagen over de Medisch Ethische Toetsingscommissie is gemakkelijk”

Ad Masclee snapt best dat onderzoekers een aanvraag bij de Medisch-Ethische Toetsingscommissie (METC) “een berg werk” en een hoop “gedoe” vinden. De voorzitter van de Maastrichtse METC hoopt echter dat zij de redenen achter de toetsing kunnen zien: “Dit is een wettelijke verplichting om de veiligheid van proefpersonen te waarborgen.”

Iedere voorzitter van een METC – Nederland telt er 14 – zal niettemin het spanningsveld kennen én erkennen, zegt Masclee: een onderzoeker wil snel goedkeuring krijgen voor zijn onderzoek, terwijl de wet een termijn van acht weken geeft, die eventueel met nog eens acht weken verlengd kan worden. “Die klok gaat lopen zodra de aanvraag binnenkomt, en wordt stilgezet zodra onze reactie de deur uitgaat.” Volgens de emeritus-hoogleraar maag-, lever- en darmziekten handelt de Maastrichtse METC alle aanvragen binnen de genoemde termijn af. Al erkent hij dat het daarbinnen soms sneller zou kunnen. “We hebben niet altijd voldoende menskracht.” Op concrete aanvragen kan hij om privacyredenen niet ingaan. Wel vindt hij het “gemakkelijk” om over de commissie te klagen. “Onderzoekers moeten ook beseffen dat de wet een instelling verplicht om een METC te hebben en de procedures te volgen. Dat betekent bijvoorbeeld dat ook kleine aanpassingen in je aanvraag apart ingediend en getoetst moeten worden. Ik snap dat dat kan aanvoelen als een ambtelijke molen, maar het is in het belang van de UM dat onderzoek met proefpersonen veilig en verantwoord gedaan wordt.

Weer naar de medisch-ethische toetsingscommissie? Laat maar, “we kiezen wel een andere onderzoeksvraag”

Bij de faculteit psychologie en neurowetenschappen zijn ze het beu: een enorme bureaucratie rond ethische toetsing en databescherming belemmert de voortgang van onderzoek, zo klinkt het.

TEKST: Peter Doorakkers ILLUSTRATIES: Simone Golob

Het is frustrerend, vertraagt onderzoek en kost “ruim een halve dag per week waarin ik niet bezig kan zijn met mijn echte werk”. Ze zucht. Het zit hoogleraar psychologie Anne Roefs hoog, en haar niet alleen: ze spreekt mede namens collega’s bij de faculteit psychologie en neurowetenschappen. Ook haar decaan en de facultaire onderzoeksraad juichen volgens Roefs toe dat ze naar buiten treedt. ‘Het’ is de in haar ogen doorgesloten bureaucratie die bij onderzoek komt kijken. Enerzijds de verplichting om onderzoek met medische handelingen – waarbij bijvoorbeeld bloed wordt afgenomen – te laten keuren door de Medisch Ethische Toetsingscommissie (METC). “Niet dat ik tegen ethische toetsing ben, uiteraard niet”, benadrukt ze, “maar ik heb moeite met de enorme proporties die het heeft aangenomen.” En anderzijds de rompslomp die voortvloeit uit de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG), zeg maar de ‘privacywet’. Toen die in 2018 van kracht werd, “kregen we te horen dat ons leven als onderzoeker zou gaan veranderen”, herinnert Roefs zich. “Wij dachten nog: dat zal wel meevalen.” Maar dat deed het niet, mede doordat de universiteit volgens haar de AVG “heel strikt interpreteert. Het privacy-team binnen onze faculteit, dat ons trouwens altijd zo goed mogelijk helpt, zegt ook dat we het braafste jongetje van de klas zijn”.

Kwaad willen

Waar dat toe leidt? Roefs is een van de hoofdonderzoekers in een consortium van zeven Nederlandse universiteiten. “Wil ik daarbinnen data met iemand delen, dan moet ik een *data transfer agreement* opstellen. Volgens de letter van de wet zijn die gegevens namelijk niet écht anoniem, maar pseudo-anoniem, omdat ergens op een beveiligde server een verbinding bestaat tussen proefpersoonnummers en namen. Wie echt kwaad wil, moet die server hacken én inbreken in mijn data – een heel onwaarschijnlijk scenario.”

Zo’n overeenkomst is geen kwestie van even een formulier invullen, verzucht ze: er is overleg met het eigen privacy-team nodig, waarna ook de ontvangende universiteit de tekst beoordeelt. “Vaak gaat zo’n document dan nog op en neer omdat men het niet eens is met een of andere clause. Al die stappen kosten tijd waarin we niet met de inhoud bezig kunnen zijn. Ik vraag me af of dit echt niet efficiënter kan.” Dat is niet het enige probleem. Roefs gebruikt software die vragenlijsten naar de smartphones van proefpersonen stuurt. “Alle aanbieders van die software leggen op hun websites uit hoe zij aan de privacyregels voldoen, maar toch moet ik een ‘verwerkersovereenkomst’ opstellen, een document waarin staat hoe het bedrijf met de verkregen data omgaat. Het kostte een half jaar, schat ze, terwijl andere Nederlandse universiteiten binnen het consortium de app al hadden getoetst en hem gebruikten. Ze schudt het hoofd: “Waarom toetst de UM iets dat elders in Nederland, waar dezelfde wet geldt, al goedgekeurd is?”

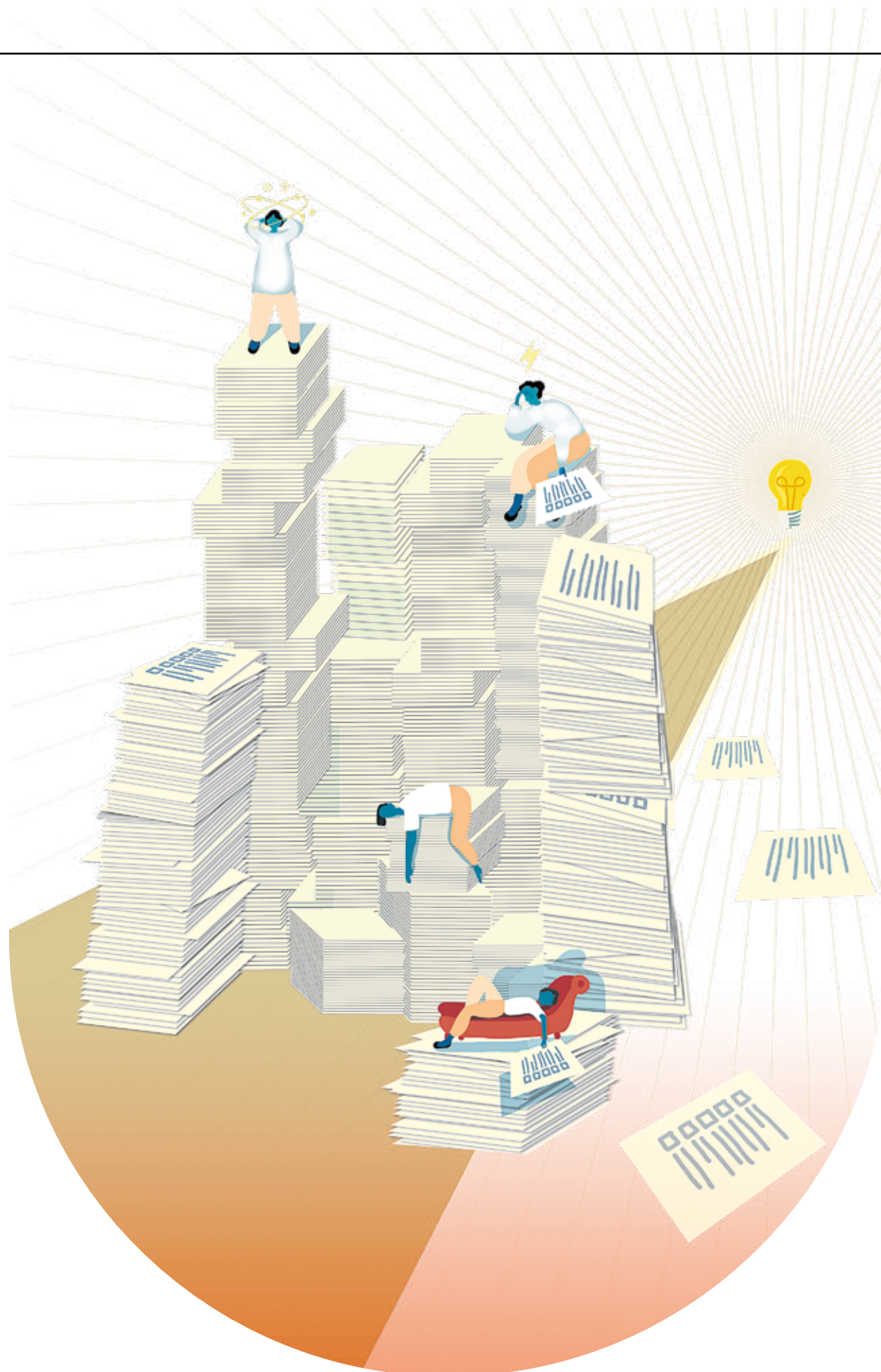
Streng

De strenge omgang met de regels botst volgens haar met het idee van *open science*. Daarin worden datasets na afronding van een onderzoek via een server beschikbaar gemaakt voor andere onderzoekers. In theorie, althans. “Veel mensen doen dit niet vanwege de privacywetten in hun land. Een van mijn aio’s wilde een dataset uit Amerika gebruiken. Hij kreeg als reactie dat ze daar op dat moment gewoon geen tijd hadden voor die hele bureaucratie. Dit staat *open science* in de weg.” En dan is er de Medisch Ethische Toetsingscommissie. Ze schat dat een aanvraag daar “grofweg een jaar” kost, reden om haar aio’s die niet meer zelf te laten indienen. “Dat doe ik nu zelf, voordat de aio begint, om te voorkomen dat die met vertraging start. Dat betekent extra werk, ja, en dan heb ik nog de luxe van genoeg projectgeld om iemand te laten helpen. Soms passen we er de onderzoeksplannen zelfs op

aan: dan kiezen we een ándere interessante vraag, waarbij we niet naar de METC hoeven.”

Geen excuses

Haar recentste aanvraag deed ze in het kader van een project waarvoor ze in 2022 een Vici-subsidie van financier NWO kreeg. “Dat is daar uitgebreid geëvalueerd en goedgekeurd, maar de eerste feedback van de METC was onder andere dat het literatuuroverzicht niet compleet genoeg was, en dat ik de relevantie van het onderzoek niet goed genoeg had beargumenteerd... Onze decaan vond dat schofferend. Wat goed genoeg is voor NWO, trekt de METC in twijfel. Uiteindelijk ging die akkoord, maar excuses omdat ze je zinloos hebben beziggehouden, krijg je niet.” Naast de tijd die het kost, zit het “wantrouwen” haar dwars: “Alsof onderzoekers geen ethisch besef hebben en voortdurend gecontroleerd moeten worden. Natuurlijk wil ik op verantwoorde wijze werken en goed met de privacy van mensen omgaan. Maar dat kan op een efficiëntere manier gegarandeerd worden. Er lijkt een karikaturaal beeld te leven van hoe het er vroeger aan toging. Ik geloof niet dat ik ooit onethisch gewerkt heb of verkeerd met data ben omgegaan. En ja, er zijn weleens casussen geweest waarin onderzoekers over de schreef gingen, maar ik vraag me af of je die met een ingewikkelde METC-procedure of een *data transfer agreement* had voorkomen.” Ze heeft dit alles aangekaart, vertelt ze: bij haar decaan, bij de subsidieadviseur van FPN “en tot vervelens toe in de facultaire onderzoeksraad”. Iedereen ziet het probleem en doet wat hij kan, “maar er verandert niets. Als onderzoeker voel ik me klem zitten: enerzijds verwacht bijvoorbeeld NWO dat ik op tijd goed onderzoek afrond; anderzijds kost de bureaucratie veel tijd. Dat levert een hoop stress op. Ik hoop dat dit interview iets in gang zet, dat men beseft hoe frustrerend het voor onderzoekers is om een substantieel deel van hun tijd niet met hun werk bezig te kunnen zijn”.

“Vaak gaat zo’n document dan nog op en neer omdat men het niet eens is met een of andere clause. Al die stappen kosten tijd waarin we niet met de inhoud bezig kunnen zijn”

De AVG een bureaucratische sta-in-de-weg? “Dat beeld klopt gewoon niet”

Is de Algemene Verordening Gegevensbescherming, beter bekend als de AVG, een bron van bureaucratische ellende die het werk van onderzoekers nodeloos belemmert? Dat beeld is “gewoon verkeerd”, vindt Raoul Winkens, functionaris gegevensbescherming van de UM: “Het zijn vooral procedures binnen de universiteit en de ondersteuning van onderzoekers die beter kunnen.”

Houdt de UM (te) streng aan de hand aan de AVG, de belangrijkste wet rond privacy en persoonsgegevens? Het is maar hoe je er tegenaan kijkt, antwoordt Winkens. Hij houdt als onafhankelijk toezichthouder de naleving van de regels voor de omgang met persoonsgegevens binnen de universiteit in de gaten. “De verplichtingen golden ook onder eerdere wetten, maar werden niet altijd goed gehand-

haafd”, zegt hij. Sinds de AVG van kracht is, zijn organisaties, ook de UM, daar beter op gaan letten. “Mogelijk ervaren medewerkers dat als een verzwarende van de eisen en lasten, maar de wetgeving bestaat al tientallen jaren en wordt echt niet zeer strikt nageleefd.” Volgens de AVG moeten onderzoekers kunnen verantwoorden hoe zij hun data delen en gebruiken. Een *data transfer agreement* is niet verplicht, maar kan daarbij helpen, zegt Winkens: afspraken staan dan zwart op wit. “Dat kun je als bureaucratisch zien, maar ik zie het liever als waarborgen van de kwaliteit. Daarvoor is geen *one size fits all*-oplossing beschikbaar.” Pseudo-anonieme data, waarbij op een beveiligde server een verbinding bestaat tussen proefpersoonnummers en namen, kunnen namelijk vrij eenvoudig tot personen herleid worden, stelt hij. “Je hebt daarvoor vaak maar enkele kenmerken nodig.”

Iets anders zijn de zogeheten verwerkersovereenkomsten. Die zijn wél wettelijk verplicht, als een onderzoeker met een derde partij in zee gaat die software of hardware levert. “Je laat die partij dan namens de UM persoonsgegevens verwerken. Dan ben je namens de universiteit verantwoordelijk voor de afspraken over wat er met die data gebeurt.” Dat geldt ook als andere universiteiten al een overeenkomst hebben met hetzelfde bedrijf. Winkens erkent dat het opstellen van een overeenkomst lang kan duren. “Er wordt doorgaans enorm gesteggeld over de aansprakelijkheid bij eventuele boetes. De verplichte verwerkersovereenkomsten zorgen zo wel voor extra bureaucratie, ja.” Toch gelooft hij niet dat de regels *open science* – het delen van bijvoorbeeld datasets – in de weg staan, zoals bij de faculteit psychologie en neurowetenschap klinkt. “Dit wordt vaak zo ervaren, maar de AVG maakt op een

verantwoorde wijze vrij verkeer van persoonsgegevens mogelijk. Dat is een expliciete doelstelling van de wet.” “Natuurlijk kan ik me de frustratie die Anne Roefs beschrijft, voorstellen”, zegt Winkens. “Veel dingen kunnen efficiënter, maar dat heeft niets met de AVG zelf te maken. Wel met de omzetting ervan in procedures binnen de universiteit: die kunnen efficiënter worden ingericht.” Ook speelt er volgens hem een gebrek aan kennis van de AVG bij onderzoekers. “Vaak doen ze onbewust al veel conform de AVG. Maar het helpt als je weet wat er gevraagd wordt en op tijd aanklopt bij het ondersteunend personeel dat hierin gespecialiseerd is. Het zou dan wel goed zijn als directies van faculteiten zouden zorgen voor voldoende mensen, met de juiste kennis en vaardigheden, en genoeg tijd.”

nieuws

Gedupeerde studenten verblijven tijdelijk in vakantiepark

Een vakantiegevoel, maar ook grote onzekerheid

“Het voelt alsof ik op vakantie ben”, lacht Juraj Sembera, een eerstejaarsstudent aan het Maastricht Science Programma. Hij verblijft in vakantiepark Dormio, tegen de Belgische grens in het westen van Maastricht. Hier kunnen studenten die een studio gehuurd hadden op de Muse Einstein Campus in Randwyck – waarvan de oplevering voor onbekende tijd is vertraagd – tijdelijk terecht.

De Slowaak is in zijn eentje in een huisje geplaatst met vijf slaapkamers, twee badkamers en een sauna. “En ja, tot nu toe ben ik iedere dag in de sauna geweest. Wat dat betreft zit ik hier niet verkeerd.”

Toch had hij nu liever in zijn nieuwe studio gewoond. “Nagenoeg naast mijn faculteit en het sportcentrum, de twee plekken waar ik het meest kom. Nu moet ik een half uur fietsen door de kou.” Het contract voor de woning had hij al in oktober getekend, op 6 januari zou hij erin kunnen. “Maar eind december kreeg ik opeens een mail dat dat niet doorging. Op de dag dat ik uit het Apart Hotel in Randwyck moest vertrekken.” Een langer verblijf daar was niet mogelijk: ook hier ging het om een tijdelijke locatie. Afgelopen zomer konden er zo’n 150 studenten terecht, met het oog op een eventuele kamernood door eerdere vertragingen van de Muse Einstein Campus. “Gelukkig kon ik mijn spullen opslaan bij vrienden, zelf ben ik naar familie in Slowakije gegaan.”

En nu zit hij dus alleen op het vakantiepark. “Er was ons verteld dat we de huisjes zouden delen met meerdere studenten. Geen idee of er nog iemand bijkomt. Ik zie maar weinig studenten hier rondlopen, het voelt een beetje als een spookstad hier.” En inderdaad: het park oogt redelijk uitgestorven deze woensdagavond, slechts in een paar huisjes brandt licht. In een ervan zit geneeskundestudent Janneke Dill achter haar laptop te werken. Ook zij is tot nu toe de enige in het vakantiehuis voor twaalf personen. “Ik ben nog niemand tegengekomen hier op het park.”

Foto: Joey Roberts

Dill had haar vorige woning, een zolderkamer in Heer, al opgezegd toen het nieuws over de vertraging kwam. “Mijn kamer was toen al verhuurd aan een nieuwe bewoner.” Ze twijfelt of ze nog de hele maand in het vakantiepark blijft. “Met de bus ben ik bijna een uur onderweg naar de faculteit. Vanaf mijn ouders, die in de buurt van Eindhoven wonen, duurt het anderhalf uur. Dat pendelen deed ik vorig collegejaar ook, dus misschien ga ik weer tijdelijk terug. Hier op het park is het niet echt gezellig.”

In eerste instantie zocht ze nog naar een nieuwe woning, maar ze heeft besloten om voorlopig op de oplevering van de campus te wachten. “Tijdens een rondleiding zag het er heel mooi uit, en de locatie is top. Online kwam ik niks tegen met dezelfde prijs-kwaliteitverhouding. Gelukkig heb ik de luxe om te wachten. Ik heb meer te doen met studenten uit een ver land, die een woning móéten vinden.”

Ook Sembera maakt zich nog geen grote zorgen. “De situatie is niet perfect, maar ik sta niet op

Veel huurders zien van contract af

Lang niet alle huurders wachten de oplevering van de Muse Einstein Campus af. Beheerder Nido liet begin deze week weten dat van de 506 studenten die een huurovereenkomst ondertekenden, er inmiddels 329 die weer opgezegd hebben. “Dat is een optie die wij aanbieden, waarbij geen annuleringskosten in rekening worden gebracht en alle reeds betaalde bedragen teruggestort worden”, aldus een woordvoerder. “Al kunnen zij, als ze dat willen en er plek is, wel gewoon weer een nieuw contract tekenen als het complex is geopend.”

Van de mogelijkheid om tijdelijk op het vakantiepark te verblijven, bedoeld voor de studenten “die dit het hardst nodig hebben”, wordt weinig gebruik gemaakt. In eerste instantie verwachtte Nido zo’n 140 mensen, maar er meldden zich uiteindelijk minder dan de helft: 68. Hiervan hebben uiteindelijk veertig studenten daadwerkelijk ingecheckt.

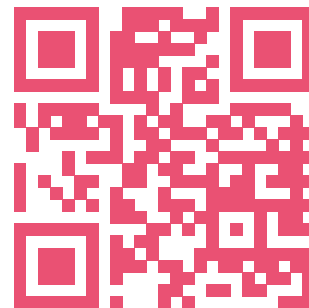
straat na 2 februari (de dag waarop de studenten het vakantiepark moeten verlaten, red.). In het uiterste geval slaap ik op een luchtbedje bij vrienden. Maar op internet is er nog genoeg aanbod van tijdelijke woningen. Meer dan toen ik afgelopen zomer een kamer zocht. Maar ik hoop nog steeds dat ik in de studio terecht kan. Jammer dat er zoveel onzekerheid is wanneer de oplevering is, als die er überhaupt gaat komen.”

Dennis Vaendel

colofon

Redactie Riki Janssen (hoofdredacteur), Wendy Degens, Peter Doorakkers, Cleo Freriks, Marion Janssens (redactie-assistent), Lotte van de Loo, Maurice Timmermans, Dennis Vaendel, Simon Wirtz **Telefoon** 043 3885390 **E-mail** observant@maastrichtuniversity.nl **Website** www.observantonline.nl **Aan dit nummer werkten mee** Wammes Bos, Katleen Gabriëls, Line-

Marie Eichhorst **Ontwerp en illustraties** Simone Golob **Vertalingen** o.a. B. Wall & P. Nekeman, Maud Boveland **Druk** Janssen/Pers Gennep **Abonnementen** Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en diverse locaties in Maastricht, belangstellenden kunnen de krant thuisgestuurd krijgen voor € 45 per academisch jaar **Paartjes / advertenties** Zie alle info onder het kopje ‘service’ op onze site.

paartjes

Voor hetzelfde geld staan de paartjes iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

NEED A CHECKUP WITH A GYNAECOLOGIST? IT WILL BE COVERED BY YOUR HEALTH INSURANCE. CALL 0031433210310 OR VISIT WWW.PARKWEGKLINIEK.NL

Paartjes

Lever uw paartjes-advertentie digitaal in, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

DE MEDEDELINGEN VAN DE UNIVERSITEIT, FACULTEITEN, SERVICECENTRA EN STUDENTEN- ORGANISATIES ZIJN TE VINDEN OP WWW.OBSERVANTONLINE.NL

news

Duped students temporarily housed in holiday park

Feels like a holiday, but there is also a lot of uncertainty

“It feels as if I am on holiday,” Juraj Sembera laughs. He is a first-year student at the Maastricht Science Programme. Since one week, he is staying at holiday park Dormio, close to the Belgian border on the western side of Maastricht. Students who rented a studio on the Muse Einstein Campus in Randwyck – completion of which has been delayed for an unforeseeable time – can stay here temporarily. The Slovak student is housed on his own in a home with five bedrooms, two bathrooms and a sauna. “And yes, until now I have been in the sauna every day. As far as that is concerned, this is not a bad place to be.”

Still, he would have preferred to be in his new studio. “Practically next to my faculty and the sports centre, the two places I go to most of all. Now I have to cycle in the cold for half an hour.” He signed the contract for the accommodation back in October, on 6 January he should have been able to move in. “But at the end of December, I received an e-mail, saying that this wasn’t going to happen. On the day that I had to move from the Apart Hotel in Randwyck.”

A longer stay there wasn’t possible: this was a temporary location too. In view of the possible room’s shortage due to previous delays of the Muse Einstein Campus, about 150 students were housed there last summer. “Fortunately, I was able to store my stuff with friends, while I myself moved to family in Slovakia.”

And now he is at a holiday park by himself. “We were told that we would be sharing the houses with several students. I have no idea if someone else will join me here. I don’t see many students walking around, it feels a little like a ghost town

Photo: Joey Roberts

here.” And indeed, the park appears quite deserted this Wednesday evening, lights are only on in a couple of houses. Medical student Janneke Dill is in one of them, working on her laptop. She too is the only one in the holiday home that can accommodate twelve people. “I haven’t met anyone here in the park.”

Dill had already terminated her previous contract for an attic room in Heer, when the news of the delay reached her. “My room was already rented out to a new tenant by then.” She is doubtful whether she will spend the whole month in

the holiday park. “It takes me almost an hour by bus to get to the faculty. From my parent’s home – they live near Eindhoven – it takes an hour and a half. I did that journey during the last academic year as well, so I might go back to doing that temporarily. It is not very sociable here in the park.”

She did initially look for new accommodation, but she has now decided to wait until the campus is completed. “During a tour of the campus, it looked beautiful, and the location is top-notch. I didn’t see anything online with the

same price-quality ratio. Fortunately, I am in the luxury position of being able to wait. I am more concerned with the students who come from distant countries, who absolutely have to find accommodation.”

Sembera is not terribly worried either. “The situation is not perfect, but I won’t be out on the streets after 2 February (the day when the students have to leave the holiday park, ed.). Worst-case scenario: I will sleep on an airbed at a friend’s house. But there is plenty of temporary accommodation on offer online. More than when I was looking last summer. But I’m still hoping to end up in the studio. It is a pity that there is so much uncertainty about when it will be completed, if that will even happen at all.”

Dennis Vaendel

Many tenants waived their contracts

Not all tenants have waited on the completion of the Muse Einstein Campus. Manager Nido stated last Thursday that of the 506 students who signed a tenancy agreement, 317 have meanwhile terminated their contracts. “That is an option that we offered, in which no cancellation costs will be charged and all amounts paid up until now will be reimbursed,” said a spokesperson. “Although they can, should they wish to do so and there is enough space, simply sign a new contract when the complex opens.”

Little use is being made of the possibility to stay at a holiday park, which was meant for those students “who were in dire need”. Initially, Nido expected about 140 students, but ultimately fewer than half of those (68) made use of the option. Of those, forty students had actually checked in last Wednesday.

Agenda academic ceremonies

Aula Minderbroedersberg 4-6

09-1, 16.00h	Zeynep Karagöz	24-1, 10.00h	Ankit Singh Tanwar
10-1, 13.00h	Robbert Erik Geertsema	24-1, 16.00h	Marijo Silva Vargas
10-1, 16.00h	Amée Fleur Wolters	25-1, 10.00h	Karolien Baldewijns
11-1, 10.00h	Lisanne H.P. Houben	25-1, 13.00h	Kevin M.R. Nijssen
11-1, 13.00h	Patrick Naaktgeboren	26-1, 15.30h	DIES NATALIS St. Janskerk Maastricht
	Double Doctoral Degree Maastricht University and University of Antwerp	29-1, 10.00h	Niels Andreas van der Baan
11-1, 16.00h	Mary Rose Postma	29-1, 13.00h	Shan Wang
12-1, 10.00h	Felix Sebastián Gubler	29-1, 16.00h	Marvin T.L.J. Martens
12-1, 13.00h	Carsten W.K.P. Arnoldussen	30-1, 16.00h	Rebecca Farah
12-1, 16.00h	Damon Willems	31-1, 13.00h	Claudia Cecilia Behrens Pérez
15-1, 10.00h	Claudette Edna Gillian Hall	31-1, 16.00h	Mitch van Hensbergen
15-1, 13.00h	Yiyong Gou	01-2, 10.00h	Lieve van Brakel
16-1, 10.00h	An Ning	01-2, 16.00h	Tim A.M. van Loon
16-1, 13.00h	ANIRUDDHA AGARWAL	02-2, 10.00h	Renée J.H.A. Tillie
16-1, 16.00h	Andra Sachinder Waagmeester	02-2, 13.00h	Claudia A.J. van der Heijden
18-1, 13.00h	Hanan AlBurno	02-2, 16.30h	Dr. A Iamnitshi inauguratie
18-1, 16.00h	Miriam Jacomien Oost	05-2, 13.00h	Alexander Trofimov
19-1, 10.00h	Britt Derks	05-2, 16.00h	María del Carmen Torrejón Guirado, Double Degree Maastricht University and University of Seville
19-1, 13.00h	Jeroen Jan Roor	06-2, 16.00h	Daniela Fuchs
19-1, 16.30h	Dr. Benedikt Poster INAUGURATIE	07-2, 13.00h	Jiska Jonas-van Dijk
22-1, 16.00h	Kevin B.W. Groot Lipman	07-2, 16.00h	Maria Antonieta Collazos Ortiz
23-1, 13.00h	Behzad Rezaeifar	08-2, 10.00h	Anita Bhandari
	Double Doctoral Degree Maastricht University and Hasselt University	08-2, 16.00h	Janine Ziemons
23-1, 16.00h	Rok Hrzic	19-2, 13.00h	Martine Else Bol

THE ANNOUNCEMENTS OF THE UNIVERSITY, FACULTIES, SERVICE CENTRES AND STUDENT ORGANISATIONS CAN BE FOUND ON WWW.OBSERVANTONLINE.NL

Maastricht University

Vacatures

Werken voor de meest internationale universiteit van Nederland? Scan de QR-code voor ons actuele vacature overzicht*.

Voor meer informatie over werken bij de Universiteit Maastricht, ga naar <https://www.maastrichtuniversity.nl/nl/werken-bij-de-um>

*Medewerkers van UM kunnen een volledig overzicht van interne- en externe vacatures vinden door in te loggen op SuccessFactors via Umployeee.

